

Wim en Pie Vermeulen schuilen tijdens de rampnacht bij ome Jacob

'Lak en grondverf verdronken in een modderbende'

Het waait en stormt, maar alles in Sint-Philipsland lijkt veilig, want het water is bij mensenheugenis nooit over de dijk geslagen. En dus gaan de meeste Fluplanders van 31 januari op 1 februari 1953 gewoon naar bed. Maar wel anders dan anders. Ook schilder Wim Vermeulen en zijn vrouw Pie Verwijs in hun huis op Achterstraat 5.

Door Johan Vermeulen, Meteren

Algauw horen Wim en Pie het getik van steentjes tegen de bovenramen, en noodgeschreeuw van opa Johannes Verwijs vanuit de voortuin: „Het water komt, het water komt, we moeten weg, weg.” Tegelijk loopt politieman Van de Velde luid schreeuwend door de Achterstraat: „Naar de Oostdijk, naar de Oostdijk!” Wim en Pie vluchten gehaast naar de propvolle en onbeschutte verzamelplaats op de Oostdijk. Pie met in de ene arm haar in een deken gerolde Johantje van anderhalf, en in de andere hand een fles yoghurt en een banaan. Dat is alles. Echt alles. Aan de voet van de dijk, bij de trapjes van Cor van Putten, verzucht een lotgenoot vol erbarming: „Wie is dat dèr, die erreme vrouwe mee dâ kind.” Bij elke stap omhoog stijgt het water haar achterna. Wim en Pie staan kleumend en sprakeloos te kijken hoe het water in de Schoolstraat alsmar hoger stijgt.

NAAR STEENBERGEN

Velen vluchten inderhaast met auto's, busjes, brommers en motoren de Slaakdam over, die het rampgebied van het enigszins veilige Brabant scheidt. Wim, Pie en Johan rijden in de volgepropte Kever van zwager Bram Verwijs mee naar Steenbergen. Ze krijgen woonruimte bij oom Jacob Vermeulen, broer van opa Johan, op Julianastraat 46. Johantje begint een beetje te lopen en zit overal aan; vooral de lage en volgepakte salontafel is zijn mikpunt. Oompje maakt zich drukker over zijn prullaria, dan over het nuch-

De woning van Wim Vermeulen op Achterstraat 5. Voor het hek de kinderwagen van Johan.

tere feit dat neef Wim en zijn Pie hun hele boeltje kwijt zijn en niet weten hoe het leven verder moet. Pie overleeft de dagen zittend, met het trappelende ventje op haar schoot.

grootste ellenden van de oorlog aanschouwd, maar weet nu echt niet wat hij ziet. Door de Achterstraat drijft één groot eiland van stro, deuren, vuilnis, meubels en kleding. Wim ziet waiende

ruiten zetten met lieslaarzen aan. Dubbel ellendig, dat hij als schilder eerst anderen moet helpen, en pas dan zijn eigen boeltje kan oplappen. Als zijn glassnijder of stopmes hem door de kou uit de hand glipt, het zwarte water in plonst, is hij die voorgoed kwijt. Het is niet voor te stellen wat het Pie en Wim – en duizenden anderen – heeft gekost aan geld en inspanning om hun zaakjes weer op orde te krijgen. Maar ze redden het. Zeeuwen. Emergo!

70 JAAR VERDER

We zijn nu precies 70 jaar verder. De herdenking nadert. Opnieuw voel ik vader Wims hand op mijn schouder als ik als jong schildertje klaag over wat schilders-ellende. Hij zegt dan: „Mijn jongen, je weet van niks en dat is maar goed ook.” Nu begrijp ik een beetje wat hij beleefde. Eerst in de oorlog. En toen tijdens de ramp.

70 jaar

de Ramp

1 februari 1953

ONTDEKKINGSTOCHT

Wim bemachtigt op 5 maart een bewijs van toestemming om naar het rampgebied te gaan. Hij heeft als soldaat de

gordijnen door zijn eigen lege ramen, met daarachter twee modderkamers en daartussen ontzette schuifdeuren, geweekte behangresten en in de wind bungelende lampenfittingen. Het water heeft tot het plafond gestaan en de lampenkap is weggespoeld. Alles op z'n kop en ondersteboven. Wims tuin ligt vol met spulletjes die een paar weken eerder nog dierbaar waren, maar nu gedegradeerd tot wrakhout, afval en rommel. Dwars over zijn tuinhek slingert een tafel en Johantjes kinderwagen is eroverheen gespoeld. In wat Pie jarenlang trouw heeft geboend, gestoft, geschrobd en gezwabberd, zwemmen vissen. Wim neemt op zijn ontdekkings-tocht een souvenir mee naar Steenbergen en het eerste wat hij opvist is een donkerrood mouwschortje van Johan. Als hij dat in Steenbergen op tafel legt, blijft geen oog droog.

WEDEROPBOUW

Langzaam begint ook hier de wederopbouw. Ook Vermeulens Schildersbedrijf gaat de rampschade zo snel mogelijk helpen herstellen. Terwijl de werkplaats aan de Oostdijk onder de molen één slikboel is. De lak en de grondverf zijn verdronken in een modderbende; stinkend, zwart en vies. Wim sleept wat platen glas van de glaszolder en gaat

De achterkamer met ernaast de alkoof. De lampenkap is weggespoeld.

Schilder Wim Vermeulen.